

### 384. A lelki házasság imájának fokozatai

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.

Imádkozzuk a 105. sz. éneket:

Jöjj el, Jézus, én szerelmem, jöjj el édes Istenem!  
Hozzad siet az én lelkem, Jézus, gyönyörűségem.  
 Mert e világ csalárd hívság, nem is tetszik én-nékem,  
Te vagy egész ékességem, Istenem és mindenem.

Az egyesülés imafokozatában a lelki házasság szakaszait Tanquerey: *Aszkétika és misztika* című könyvének gondolatai alapján tanulmányozzuk (1289. számtól). Amikor az ember már túl van a megtisztulás útján, a *via purgativán*, illetve a megvilágosodás útján, a *via illuminativán*, akkor megéri arra, hogy Istennel állandóan bensőséges egyesülésben éljen. Ez a *via unitiva*. az Istennel való egyesülés útja.

**I.** Az Istennel való egyesülés első szakasza az úgynevezett **egyszerű egyesülés Istennel**. Ennek az az jellemzője: Isten az, aki behatol az embernek a szívébe, az ember pedig már Istennel él, illetve Istennek él.

1. Az Istennel való egyesülés ezen első szakasza Jézus Krisztus embersége által valósul meg. Itt most nem a szentségi egyesülést próbáljuk tanulmányozni, amikor is a keresztség által Isten az ő életét ajándékozza nekünk, az ő természetében részesülünk, és ezért Isten gyermekei lehetünk, vagy a bűnbocsánat szentségében, amikor a keresztség után elkövetett bűnöket megbocsátja. Nem is az Oltáriszentség szentségi hatását tanulmányozzuk, amikor is Jézus az ő testével és vérével egyesít bennünket; vagy a bérmálás szentségét, amikor az ő lelkét adja nekünk ajándékba.

2. Itt a lélek mélyén a szentségi hatásokon túl való Istennel történő egyesülés módját, fokozatait keresgéljük. Ez egy titokzatos tapasztalás, egy misztikus élmény Istentről. Ez nem a szentségek objektív megszentelő tevékenysége által történik, hanem a személyt, a szubjektumot érintő szubjektív vonalon, amikor Isten az ember személyiségét az imádságban szenteli meg. Az Istennel való egyesülésünk tehát Krisztus embersége által valósul meg, Krisztusnak a lelkületét kapjuk, Krisztusnak az emberi engedelmsége, Isten Atyja iránti nyitottsága, készsége, befogadó engedelmsége hatol a mi lelkünkbe. Minél jobban követjük Krisztusnak ezt a stílusát, annál inkább alkalmasok leszünk arra, hogy az Istennel való egyesülést megvalósíthassuk. Nyilván, hogy erre az egyesülésre a magunk erejével mi nem vagyunk képesek, mert azt, hogy Isten behatoljon az embernek a szívébe, és attól kezdve az ember Istennek éljen, azt mi emberek nem tudjuk a magunk erejével létrehozni. De –

aki törekszik arra, hogy egyre jobban a bennünk lakozó Szentháromságnak éljen,

aki törekszik arra, hogy Istent dicsérje, neki szolgáljon, őt egyre jobban tisztelje és szeresse, s ezzel a kereszteni életével alkalmat adjon Istennek arra, hogy egyre jobban Isten legyen az Úr a lelkében,

aki törekszik arra, hogy önmagáról egyre jobban megfeledkezzék, s egyre inkább elfelejtse az evilágnak Istentől elvonni akaró vonzásait, és egyre jobban kitárulkozzék Istennek gondolatával és szíve szeretetével,

aki törekszik arra, hogy a lelkében lakó Istenre gondoljon, aki azt látja élete feladatának, hogy az ő szívében lakozó Istent teljes lelkével szeresse, – az alkalmassá lesz arra, hogy egyre jobban megvalósuljon benne Krisztusnak a stílusa, az ember Jézus Krisztusnak a készséges nyitottsága, odaadottsága a mennyei Atya iránt!

3. Az Istennel való **egyszerű egyesülés fokozata** azt jelenti tehát, hogy az ember egyre jobban együtt van Istennel. Ezt „az egyszerű egyesülés imáját” másképpen az Istennel való „együttlét imájának” mondtuk, és erről elméltünk már (249-332. imaóra), amikor is az elméltésünkben azt néztük, hogy Isten közli magát a lélekkel.

Ez a kapott összeszedettség imáját eredményezi, amikor a szívünk már Istenre figyel.

Illetve ez a kapott nyugvás imáját eredményezi, azt, hogy Isten édes nyugvást létesít bennünk. A szívünk vágyai már nem kalandoznak szerteszét, hanem egyre inkább a szentháromságos egy Isten felé irányul. Tehát a Szentháromság tisztelete veszi át az embernek az életében az uralkodó helyet.

Az egyszerű egyesülés imájában az ember az isteni szeretettel való együttlétre kap meghívást.

Itt történik a szívsebzés imája, amikor az Úristen az ő szeretetével kezdi átjárni az embernek a szívét.

Itt történik az, hogy amikor a lélek és Isten a másokban gyönyörűségét találja. Tehát nemcsak Isten állandó jelenlétében jár az ember, hanem boldogan van az ő isteni Urával.

**II. Az Istennel való egyesülés második fokozata az Istennel való teljes egyesülés**, ahogyan ezt a Jézusról nevezett Avilai Szent Teréz mondja (*Belső várkastély* 5. lakás).

1. **Mit jelent ez a teljes egyesülés?** „Ez az Istennel való egyesülés a belső képességek teljes egyesülése, vagyis az értelem és az akaratnak az Istenben való megnyugvása. Az Úristen ebben az imaszakaszban felfüggeszti az embernek a szellemi képességei működését. A lélek teljesen biztos abban, hogy Isten jelen van az ő életében. Más szóval: Nemcsak az értelem tevékenysége, hanem a fontolgató, az emlékező és a képzelőtehetség is fel van függesztve” (Tanquerey: *Aszkétika és misztika*, 1448-1452. szám).

A Jézusról nevezett (Avilai) Szent Teréz erről azt tanítja: „Isten ilyenkor oly módon van jelen a lélek legmélyében, mint amikor az ember ebből az imádságból magához tér, lehetetlen kételkednie abban, hogy ő Istenben volt, és hogy ő Istenben van, hogy Isten őbenne van.”

Az 5. lakásról Szent Teréz megjegyzi: „A fölséges Isten ilyenkor úgy van egyesítve a léleknek a lényegével, hogy az ördög nem mer közeledni hozzá. Isten jelenléte az ember lelkében olyan mélyen vésődik bele az ember tudatába, hogy akár évek múltán is visszaemlékezik rá, nem múlik el a kegyelem hatása. Nem kételkedik, hogy Isten van benne, illetve, hogy ő Istenben van. Tehát az Istennel való teljes egyesülés azt eredményezi, hogy a lelki készségeink Istenhez tapadnak.

a) Ezért azután ebben az imaszakaszban először is már nincs elszórakozottság. A lélek ugyanis egészen el van merülve Istenben. Aki elmerül a víz mélyében, az nem érzékeli, hogy a víz színe fölött a külvilágban mi történik. Nem is érdekli, mert Istennek a szeretet-tengerében elmerülni olyan élmény, amely miatt nem akar mással foglalkozni.

b) Másodszor ebben az imaszakaszban nincs fáradtság. Az ember itt nem annyira a saját tevékenységével törekszik az Istennel való kapcsolatra, itt egyszerűen az ember csak rábízta magát Isten kezére, mint aki a víz mélyébe belemerülhet, mert tudja, hogy biztos kezekben van. Nem kell kapálózni, nem kell erőfeszítést tennie. Ez az elmerülés, ez a fáradtság nélküli belemerülés Istenbe nem károsítja az egészséget, akármilyen hosszú ideig is tart”

c) A harmadik hatás: bőséges rendkívüli öröm tölti el a lelket. Itt már az ember nem érzékeli, hogy neki valamit tennie kell. Egyetlen tevékenysége van: örülni. Igazán még azt sem számít, hogy tudnia kellene, hogy minek örül, ki az az Isten, akinek ő örülhet. Elég, ha tudja, hogy a végtelen Jónak örül, aki magába foglalja az összes értékeket, javakat. Még ha nem is érti föl ésszel, hogy miben áll ez a nagy jó, hiszen az összes belső érzékek: az ismeret, a megértés annyira el van merülve Isten élvezésében, hogy nem bírnak más dologgal foglalkozni. Szent Terézia azt mondja:

egy-egy pillanat ezekből a tiszta lelki gyönyörűségekből kárpótol a földi élet minden szenvedéséért. Ez az imaszakasz az Istennel való „teljes egyesülés imája” különbözik „a nyugvás imájától”, mert ott csak az akaratumk van lefoglalva Istentől, és annak az imának az elmúltával a lélek nem eléggé biztos abban, hogy valóban teljes valóságban benne volt-e Istenben. Itt pedig a léleknek egy olyan belsőleges egyesülése valósul meg Istennel, amelyben az összes belső képességeink fel vannak függesztve. És az embernek megvan a bizonyossága, hogy jelen volt a lélekben Isten.” (Önéletrajz, 18. fejezet).

## 2. Szent Terézia beszél az Istennel való teljes egyesülés fő hatásairól:

a) Először is a lélek csodálatos átalakulása. Ezt a selyemhernyó átalakulásával szemlélteti Szent Teréz. A hernyó az eperfa levéllel táplálkozik. Miután selyemszálakat fon, azokkal körülhálózza magát, és bezárkózik a gubóba. Ebből a gubóból idővel csinos fehér pille száll ki.

Így a mi lelkünk is miután egy ideig lelki olvasmányokkal, imádságokkal, a szentségek vételével táplálkozott, a lemondás szálaiból gubót készít magának, oda visszahúzódik, és csinos fehér pillévé változik át. Ugyancsak az 5. lakásban beszél erről.

Tehát ilyen csodás hatása van a teljes egyesülésnek. Az a lélek, amely eddig „fázott” a kereszttől, most tele van elszánással, és kész Istenért magára venni a legnagyobb szenvedéseket is. Égő vágy tölti el, hogy Istennek minél nagyobb dicsőséget szerezzen, hogy őt minden teremtménnyel megismertesse.

A lélek szeretne szabadulni attól a világtól, amelyben Istent oly sokan megbántják.

Ennek az imaszakasznak további jellemzője, hogy Isten akaratához tökéletesen akar igazodni. Most már nem fejt ki az ember ellenállást a kegyelemmel szemben, hanem kész Isten indításai szerint alakulni, mint ahogyan a viasz alakul, amikor belenyomjuk a forró pecsétet.

b) A teljes egyesülésnek további hatása: növekszik a felebaráti szeretetben az ember, mert örülni tud annak, hogyha másokat Istenhez vezet, vagy másokkal együtt dicsőítheti Istent. (Önéletrajz, 18. fejezet).

**III.** Ez az Istennel való „teljes egyesülés imája” – tehát amelyben az ember érzékszervei egyesülnek Istennel – a rá gondolás és az együtt szeretés által előkészület egy következő egyesülésre, amely „**az önkívületi egyesülés imája**”. Ez mintegy első találkozás az isteni Jegyessel, amelynek jellemzője az, hogy az ember, aki követte a kegyelem hívását, a lelki eljegyzés kegyelmében részesül. Márpedig a kibontakozás végső szakasza a misztikus frigy.

Nézzük most részletesebben a harmadik szakaszt, „az önkívületi egyesülés imáját!”

1. „A lelki eljegyzés imájának”, vagy „az önkívületi egyesülés imájának” **két formája** van. Az egyik édes, a másik fájdalmas.

Erről is elméltünk már a (333-350. imaórákban), amikor láttuk azt, hogy Isten a szeretetben hogyan vonja magához az embert, és hogyan tartja átölelve a lelkét. „Az önkívületi egyesülés imája”, az **eksztázis** azt jelenti, hogy Isten felfüggeszti a külső érzékek működését az emberben. Ez tehát teljesebb egyesülés, mint a két előző, mert azok lényeges elemein kívül magába zárja még a külső érzékek működésének felfüggesztését is.

## 2. Nézzük az önkívületi egyesülés **mibenlétét**:

Ennek az egyesülésnek két eleme van:

- a) A lélek elmerülése Istenben, és
- b) az érzékek felfüggesztése.

Mivel a lélek egészen el van merülve Istenben, azért az érzékek is úgy látszik, mintha oda lennének szögezve őhozá, vagy ahhoz a lelki tárgyhoz, amelyet éppen szemlél.

## 3. Az Istenben való elmerülés főképpen **két okból születik meg**:

a) Az egyik a **csodálat**. Ez akkor jön létre bennünk, ha olyan tárggyal találkozunk, amelyet eddig nem ismertünk, és nem is számítottunk arra, hogy megismerhetjük. És hogyha az új igazsághoz, amellyel találkozunk, hozzájárul a szépség és a jóság – akkor a csodálatunk igen boldogító. Ha tehát úgy tetszik a jó Istennek, hogy adjon értelmünknek valamilyen különös világosságot, amelynek fényénél szemlélheti az isteni titkokat rendkívüli és igen magas rendű szemlélettel, akkor mivel több szépséget lát benne, mint amennyit el tudott képzelni, csodálatba esik. Márpedig kellemes dolog fölötti csodálatunk erősen hozzá tapasztja értelmünket a megcsodált tárgyhoz. Részint ama kiváló szépség miatt, amely benne megnyilvánul, részint annak a kiválóságnak az újdomsága miatt, mert az értelem nem tud betelni annak látásával, amit még sohasem látott, és aminek a látása olyan jóleső (vö. Szalézi Szent Ferenc Az isteni szeretetről szóló traktátus, 7. fejezet).

b) A második ok, amelyből az Istenben való elmerülés megszületik: a **szeretet**. A csodálathoz ugyanis szeretet is járul a lélekben. A szeretőknek az elragadtatása így létesül az akaratban. Isten megérinti vonzó kedveskedéseivel, és akkor, mint a tű, ha mágnes éri, megmozdul, és az északi sark felé fordul, elfelejtve érzéketlenségét. Éppen így az akarat, ha megérinti az isteni szeretet, magasra csap, és Istenhez törekszik elhagyva minden földi vonzalmat. Ezzel elragadtatásba jut, amely

- nem a megismerésé, hanem az örvendezésé,
- nem a csodálat elragadtatása, hanem az érzelem túláradása,
- nem az elméleti tudomány, hanem a valódi gyakorlati megtapasztalás élménye,
- nem a látás, hanem „az élvezés és ízlelés imája”.

Az ember tehát szabaddá válik ezektől az őt addig vonzó dolgoktól. A szeretetet növeli a csodálat, a csodálatot pedig a szeretetet növeli. A szépség szemlélete ugyan is arra visz, hogy szeressük azt a szépet. A szeretet pedig arra visz, hogy szemléljük a szépet. Nem lehet csodálkozni, hogy a lélek, amely ilyen csodálatba esett és szeretetre gyúlt, bizonyos értelemben magán kívül van, mintegy elragadtatva van Isten felé. Ha az az ember, akit az emberi szeretet ragad magával, mindent képes elhagyni, hogy a szeretett tárggyal egyesüljön, meglepő-e az, hogy az isteni szeretet – amelyet maga Isten gyújtott ki bennünk – annyira magával ragad bennünket, hogy mindent elfelejtünk, és nem látunk, nem szeretünk egyebet, mint egyedül Istent!

Az érzékek felfüggesztése következménye ennek az elragadtatásnak. Ez fokozatosan jön létre, és nem mindenkinél egyforma mértékben. A külső érzékeknél, és ezek többé-kevésbé érzéketlenek. A fizikai élet megllassul, a lélegzés is. Azután egy bizonyos mozdulatlanság következik be az emberben. Abban a helyzetben marad a test, amelyben az a kegyelmi meglepetés érte. Tekintete mint egy láthatatlan tárggyra szegezve marad. De ez az állapot nem a test legyengülésére vezet, hanem új erőt ad neki. Az imádságból való „felébredés után” az ember a megújult erő érzésével van. Némelykor azonban nem teljes az érzékek felfüggesztése. Úgyhogy az ember le tudja diktálni azokat a kinyilatkoztatásokat, amelyet az ima folyamán kap, mint ahogyan ezt például Siennai Szent Katalin is tette. De a belső érzékek annál jobban fel vannak függesztve. Az akarat mintegy odakötözve van Istenhez. Az önkívületi egyesülés folyamán az isteni Jegyes érezteti jelenlétét a lélek-menyasszonnyal, de még csak egy-egy időre. Persze a lélek szeretné, hogyha állandóan vele lenne az isteni Jegyes, és ez a távollét fájdalmat okoz neki. De ebben az imafokozatban érzett öröm nagyobb, mint „a nyugvás imájában”.

4. Szent Terézia a **6. lakosztályban** mondja: Az isteni Jegyes érezteti a lélekkel, hogy jelen van, bár nem annyira érezteti, hogy engedné a lelket szabadon örülni ennek a jelenlétnek. A fájdalom, amelyet a lélek érez, igen élénk, de azért igen édes és tele van gyönyörűséggel. Ebben a fájdalomban egy egészen más nagy örömet érez, mint a nyugvás édes elmerülésében. Ebben nincsen fájdalom. Ebben az ímaszakaszban már szerepelnek a természetfölötti szavak és kinyilatkoztatások, amelyeket az Úristen közöl a választott lélekkel.

5. Ilyenkor következik az **elragadtatás ímaszakasza**, amikor az ember úgy érzi, mintha egy hatalmas sas ragadná magával a szárnyain. Az ember nem is tudja, hová. Új és égő szeretet születik

meg az emberben az iránt az Isten iránt, aki ekkora gyöngédséget tanúsít iránta. A lelki elragadtatás imaszakasa „a lelki eljegyzés imája” (Vö. 351-375. imaórák).

Szent Teréz a 6. lakosztályról azt tanítja: Ez az elragadtatás, az érzékeknek a megszűnése kedves figyelem Isten részéről, mert ha ebben a szakaszban is megőrizné az ember az érzékelést, lehet, hogy belehalna, amikor látná, hogy milyen közel van már az isteni Fölséghez. „Az elragadtatás imájának” befejeztével az akarat olyan, mintha meg volna ittassodva, és most már csak Istennel tud foglalkozni. Nem vágyódik a teremtmények után, hanem erős vágy vesz rajta erőt, hogy mind jobban Istenével legyen. Ezért boldogan vállal minden vezeklést, minden szenvedést, csak hogy Istent elnyerhesse.

#### 6. Az önkívületi egyesülés **főbb hatásai:**

a) Először is az életszentség. Ha ez nincs meg, akkor gyanús ilyen ima-kegyelmekről beszélni az életében. Ez az életszentség először is magában foglalja a teljes elszakadást a teremtményektől.

b) Másodszor az igen nagy bánatot az elkövetett bűnök felett.

c) Harmadszor Úr Jézus szent emberségének és a Boldogságos Szűz Mária gyakori és boldogító látása, szemlélése.

A képzeleti és értelmi látomások itt már számosak, és ezek még jobban elszakítják a lelket minden teremtett dologtól, és mélységes alázatba merítik.

d) Végül a negyedik hatás a csodálatos türelem, mely örömmel viseli el azokat a passzív próbákat, amelyeket a jó Isten küld reá, hogy szeretetét megtisztíthassa.

**IV. „Az Istennel való egyesülés imájának” negyedik szakasza: „az átalakító egyesülés imája”,** vagyis „a lelki frigy imája” (Tanqueray: *Aszkétika és misztika*, 1469-1481).

A sokféle megtisztulás után a lélek eljut végre arra a nyugodt és tartós egyesülésre, amelyet átalakító egyesülésnek neveznek, és amely úgy látszik, a misztikus egyesülésnek legnagyobb, legmagasabb foka. Közvetlen előkészítés az Istent boldogító színe-látására.

#### 7. **Miben áll ez az átalakító egyesülés?**

Főbb jellegzetességei:

a) A **bensőség.** Azért nevezik ezt a bensőséges egyesülést lelki frigynek, mert ahogyan a hitvestársak között már nincs többé titok, és ott a két élet egybefolyik, úgy itt is az imádságban való egyesülés, amely létrejön Isten és az ember között, egy ilyen bensőséges kitárulkozást eredményez. Egymásba belefolyást eredményez.

Szent Terézia a 7. lakosztályról szóló tanításban egy hasonlatot alkalmaz: Az égből egy folyóba esik a víz (az eső), és ez annyira összevegyül vele, hogy nem lehet többé sem szétválasztani, sem megkülönböztetni, melyik a folyónak és melyik az égnek a vize.

b) A második jellegzetessége ennek „az átalakító egyesülés imájának” a **derűtség.** Ebben az imaállapotban már nincsenek önkívületek, sem elragadtatások, vagy legalábbis kevés van belőlük. Ezek a gyengeségek vagy elalélások, vagy elájulások eltűnnek, és helyet adnak a derűs, békés lelkiállapotnak, amelyben a két szerető jegyes él, miután már biztosak benne, hogy egymást kölcsönösen szeretik.

c) A harmadik jellegzetesség a **szétválaszthatatlanság.**

A megelőző egyesülések: tehát az egyszerű egyesülés, az Istennel való teljes egyesülése a képességeknek, illetve az önkívületi egyesülés csak átmeneti jellegűek voltak. Ez az átalakító egyesülés vagy „a lelki frigy imája” a természeténél fogva már maradandó, ahogyan a keresztény házasság is felbonthatatlan. Elválaszthatatlanok.

8. Amikor Szent Terézia leírja ezt az imaszakaszt, akkor két élményről, két jelenésről beszél:

a) Az első, amikor Krisztus Urunk maga vezeti be a lelket a várkastély utolsó helyiségébe két látomás alkalmával, **egy képzeleti látomás**. Szent Teréznek csodálatos ragyogásban, egy szentáldozás után jelent meg Jézus úgy, mint ahogyan a feltámadás után volt.

b) A másik látomás pedig **egy értelmi látomás**. Egy pillanat alatt Isten a lélekkel olyan nagy titkot közöl, amely rendkívüli gyönyörűséggel tölti el. Az ember nem is tudja mihez hasonlítani. Az Úr egy pillanat alatt megmutatja neki a mennyország boldogságát oly módon, amelynek nagyszerűsége felülmúlja az összes többi látomásokét, és az összes isteni élvezeteket. Mondhatjuk: a lélek egy dologgá lesz Istennel, eggyé lesz Istennel, egyesül Istennel.

9. A másik leírás – melyet Szent Terézia ugyancsak a 7. lakosztályról szóló tanításban megemlíti: – a **Szentháromság megjelenése**. Amikor a lélek bevezetetik ebbe a 7. helyiségbe, a három isteni Személyi egy értelmi látomásban nyilatkozik meg neki. Felfedi előtte neki valamiképpen az igazságot: Nagy égés, lángolás közepette, mint egy ragyogó felhő egyenesen az ember értelmébe behatol. A három isteni Személy külön-külön látszik, de egy csodálatos ismerettel, amelyet nyer a lélek, és föltétlen bizonyossággal megismeri, hogy ez a három különböző Személy egyetlen Isten, egyetlen Lény, egyetlen Hatalom, egyetlen Tudás, egyetlen Szeretés! Azt lehet mondani, hogy amit mi hittel hiszünk, azt Isten ebben az átalakító egyesülésben a lélekkel úgy közli, hogy azt már látásból tudhatja. Igazán az ember mégsem lát semmit, sem a testi szemeivel, sem a lelki szemeivel, mert ez nem képzeleti látomás. Amikor az isteni Személyek mindhárman közlik magukat a lélekkel, beszélnek hozzá, és felfedik előtte az evangélium értelmét, amikor Krisztus Urunk kijelentette: *Eljön az Atyával* és a Szentlélekkel együtt lakni abba a lélekbe, *amely őt szereti, és a parancsait megtartja* (vö. Jn 14, 15-16).

Szent Teréz felsóhajt: Istenem, milyen különbség hallgatni ezeket a szavakat, vagy akár hinni, és milyen, amikor látja az ember, hogy mennyire igazak ezek a szavak! A lélek ámulatban van, és ez az ámulat minden nap növekszik. Úgy tetszik, hogy azóta a három isteni Személy nem hagyja el az ő választottját! A lélek-menyasszony világosan látja, hogy ott laknak benne állandóan a belsejében. Lényének legbelsőbb részében érzi ezt az isteni Társaságot, és mintegy igen mély szakadékban, amelyet nem tudna leírni sem, mert nem ismeri eléggé.

Az Istennel való egyesülés szakaszait Szent Teréz tehát így írja le: **a lélek az egyszerű egyesülésen át, az Istennel való teljes egyesülés folytatásában, az önkívületi egyesülés imaszakaszán jut tovább egészen az átalakító egyesülés, a lelki frigy imaszakaszáig.** Itt már Isten az, aki a Szívébe vonja az embert, és részesíti az ő életében. Isten a kezdeményező, ő a kivitelező. Az ember boldogan hagyja magát Isten Szívébe egyre jobban bevonatni, egyre jobban egyesülni vele!

Hallja Istennek az üzenetét:

*Hitvesem, te most már tudod, hogy' szeretlek én!*

És újra meg újra válaszolja:

*Én Uram, szeress még jobban engem szüntelen!*

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.

### I. Az Istennel való egyesülés első szakasza: Egyszerű egyesülés Istennel

Isten behatol az ember szívébe, az ember Istennel, Istenben él

Krisztus lelkületét kapjuk, Krisztus emberi engedelmsége, az Atya iránti nyitottsága, készsége, befogadó engedelmsége behatol a lelkünkbe

Minél jobban követjük Krisztus stílusát, annál alkalmasabbá válunk az Istennel való egyesülésre

Ha igyekszünk Isten tetszésére élni, ha őt dicsérjük, tiszteljük, szeretjük; akkor Isten lesz az Úr a lelkünkben

Tekintsük életünk feladatának: Mindenek felett szeressük Istent!

### II. Istennel való teljes egyesülés

Isten jelenléte olyan mélyen belevésődik a lelkünkbe, hogy évek multával is visszaemlékezünk rá

Az ördög már nem mer közeledni

1. Már nincs elszórákozottság, mert a lelkünk már egészen belemerült Istenbe, más már nem érdeklí 2. Nem szükséges már fáradoznunk, kapálózni, erőfeszítéseket tennünk; tudjuk, hogy biztos kezekben vagyunk

3. Rendkívüli öröm tölt el, a végtelen Jónak örülhetünk

A földi életünk minden szenvedése miatt kárpótol a lelki gyönyörűség 1-1 pillanata

A teljes egyesülés fő hatásai:

a) A lélek csodálatos átalakulása – mint a pillangó, kiszáll majd a gubóból a lelkünk is

A lelkünk már nem „fázik” a +tól, kész magára venni a legnagyobb szenvedéseket is

Szeretne már szabadulni a világtól

Tökéletesen akar igazodni Isten akaratához

b) Az ember növekszik a felebaráti szeretetben is

### III. Önkívületi egyesülés (extázis) imája

A rá gondolás és az együtt szeretés által valósul meg

Isten felfüggeszti a külső érzékek működését

Két eleme: 1. A lélek elmerülése Istenben

2. Érzékek felfüggesztése

Két okból születik meg az Istenbe merülés:

a) Csodálat által, több szépséget látunk, mint amit el tudunk képzelni

Hozzátapasztja az értelmünket a szépsége és az újdonsága miatt

b) Isten megérint a szeretetével, mely mint a mágnes vonz

Ha az akaratunkat megérinti az isteni szeretet, az magasba csap, Istenhez törekszik, elragadtatásba esünk, mely az örvendezés, az értelem túlaradása, a valódi gyakorlati tapasztalás élménye, az élvezés, az ízlelés imája

A szeretet növeli a csodálatot, a csodálat a szeretetet

Egyedül Istent szeressük!

Lelassul a légzésünk, szinte mozdulatlaná válunk

Új erővel telünk el

Az akaratunk odakötöz Istenhez

Távolléte fájdalmat okoz

A fájdalom édes és gyönyörűsége

Az elragadtatás imaszakaszában úgy érezzük, mintha a sas elragadna (az ilyen nevűeket is)

Égető szeretet születik meg bennünk a minket szerető Isten iránt

Ha látnánk, mennyire közel van, belehalnánk a gyönyörűségbe

Megittasodva keressük, boldogan vállalunk érte minden szenvedést, csak hogy elnyerhessük

### Önkívületi egyesülés hatásai:

a) életszentség

b) bánat érzése bűneink miatt

c) Jézus és Mária gyakori és boldogító látása

d) csodálatos türelem

### IV. Átalakító egyesülés, lelki frigy

Jellegzetességei:

a) bensőség egymásba belefolyást eredményez

b) derűtség

c) szétválaszthatatlanság

Szent Teréz 2 élménye:

1. Ragyogás

2. Értelmi látomásban az Úr 1 pillanat alatt megmutatta neki a mennyország boldogságát, melynek nagyszerűsége felülmúlja az összes látomást. A lélek egyesül Istennel

Szent Teréznek a 3 isteni Személy értelmi látomásban, lángolásban nyilatkozott meg, bizonyosságban felismerte, hogy a 3 Személy egyetlen Isten, egyetlen Lény, egyetlen Hatalom, egyetlen Tudás, egyetlen Szeretés

Tudjuk jól: *Aki szereti Istent és megtartja parancsait, ahhoz eljön!*

Nagy különbség van hallgatni, hinni a szavakat, vagy látni, megélni!

A 3 isteni Személy nem hagyja el választottját! Isten a szívébe vonja az embert, részesíti az életében

Boldogan engedjük Isten szívébe vonzatni magunkat, egyre jobban egyesülni vele!